

תרו על החוף וראו את חברותיהן שבמים נחפזות אחת אחר רעותה במערבולת, בנסו יון לחלץ האחת את השניה, נתקפו בהיסו טריה ונתקעו במקומן. עברו דקות יקרות עד שאחת מהן רצה לעבר מלן שרתון להזעיק עזרה. עוברים ושבים, מלצרי המי לון במדיהם הרשמיים, ומתרחצי הסאונה שבמלון, מיהרו אל הזוף. עד שמשו את הטובעות, כ־25 במספר, מהמים, הניעו למקום שוטרים, קצינים ואנשי העזרה הראשונה.

החוף נראה אותה שעה כתמונה הלקוחה מתוך סצינת נחיתה שנתקלה באש, בסרט קרבי. על פני כל השטח גהרו חליות המצילים על פני הניצולות, ניסו להחיותן בהרגילי נשימה, ובהנשמה מפה לפה. אלה שהחלו לנשום, ואלה שהוברר כי נפחו נש מתן, בחלקן כתוצאה מחבטה בסלעים, הועמסו על אלונקות, ונישאו במהירות אל עבר גבעת הכורכר, שמעבר להן היכו האמבולנסים.

למה זה קרה דוקא לנו, התייפחה אחת הנערות. „אנחנו נערות אדוקות וצנועות ושטרות מסורת.“ כמה מהמתקבלים במי

מקום הטביעה

ברקע — האוניות, ועל החוף — המצילים. מיטשח הים השקט המשתרע עד לסלעים (במרכז התמונה). הוא שהיטעה את הנערות, שנכנסו למערבולת. האיש משמאל הוא קצין המשטרה ביל שפירא.

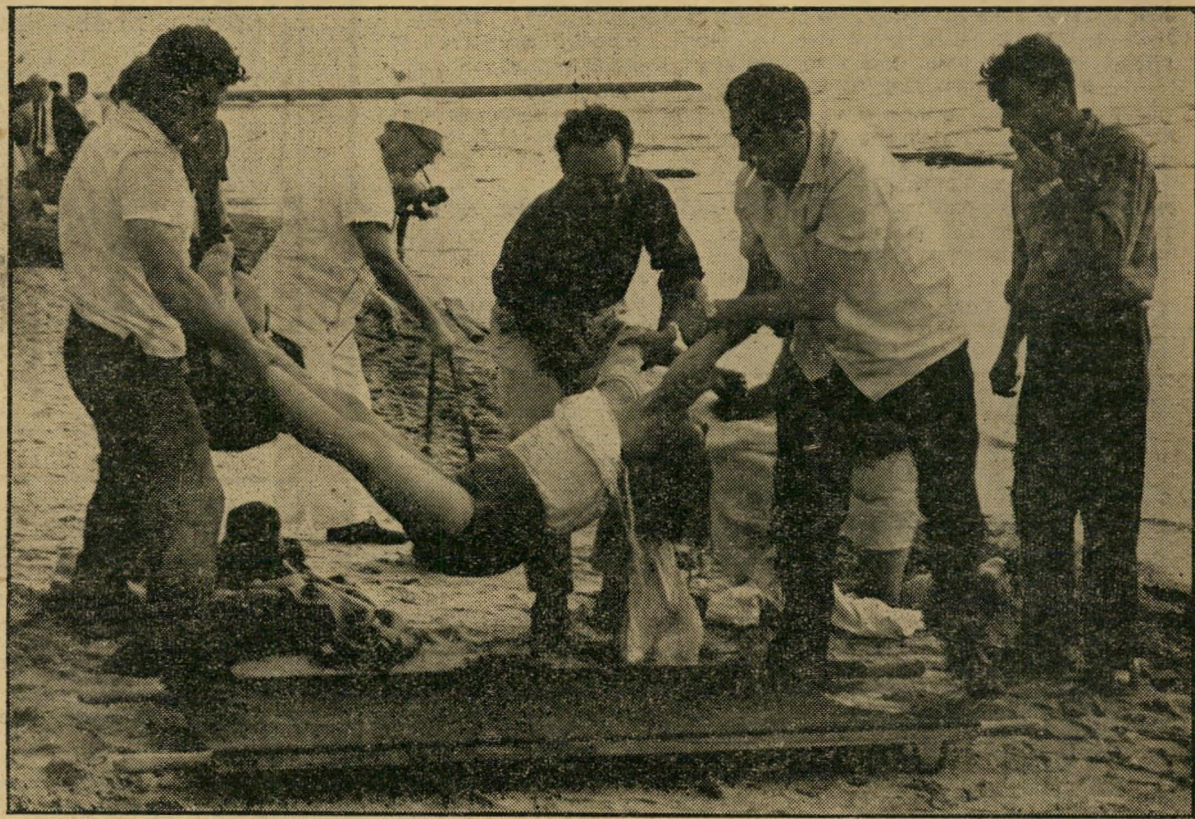
זעקת אם

אם אחת הטבועות, בחודש השמיני ליד הקיבוצ, פורצת בזעקות יגון ליד בית החור לים, כששטרות מנסה להרגיעה ולהשקטתה.

קום ניסו תוך כדי פעולות ההצלה להטיף מסר לבנות המבוהלות ששכבו על החוף. „איך זה שאתן הולכות לרחוץ בים בימי ספירת העומר כשההרצה בים אסורה?“ הטיח אחד הנוכחים. במקום התפתח ויכוח הלכתי קצר. „לא נכין“ זעקה אחת הבנות. „אין שום איסור לרחצה עד ל־ג בעומר. אסור רק לצאת ברכוים ובמחולות אבל להתרחץ בים זה מותר.“

מהנה הזועה נמשך כשעה. אולם הפאי ניקה החלה רק כשהיעברו הטבועות לבית החולים. אלה שלא טבלו במים כניסו בבי תים סמוכים לחוף, הועברו משם ללא מיפ קד לבתייהן. איש לא ידע מי טבע, מי ניצל ומי נעדר. עברו שעות רבות עד שניתן היה לקבל תמינה ברורה וסופית של היקף האסון, אחרי המחיריים והמוזעזעים שבאסו נות שארעו במדינה. קצירו: שמונה בנות שנפלו כקורבנות של הזונה ורשלנות פושי עת.

קרבן תשיעי עדיין לא נמצא. מול ניסים, 15, מגן יבנה לא נמצאה בין הנפטרות או הפצועות. כל החיפושים אחריה במשך הליו לה עלו בתוהו. גייתה תקועה כנראה בין סלעי החוף מתחת לפני המים.

התקווה אבדה

נסינותיהם של המצילים להחי זור לחיים את אחת הטבועות עלו בתוהו. בתמונה הם נראים מרימים את גופתה כדי להניחה על

„תורתי למקום בו ישבתי והתחלתי להתי לבש כדי ללכת הביתה. פתאום באו בריי צה שני ילדים וצעקו: בנות טובעות! לא שאלתי שאלות. רבתי למקום וראיתי מר הוק בתוך המים שלוש בנות מפרפרות. הן היו מאחורי הסלעים. זינקתי למים ומי שכתי אחרי עוד גבר. זה היה דני בריטקין, שחקן כדורגל במכבי תל־אביב. ניגשתי עד לסלעים, ואמרתי לדני שיקפוץ אחרי. נתתי לו הוראות שיצלול ויתפוס את הבנות בשערות מאחורנית. לדתי את זה כשהייתי מדריך ספרט בצבא. קפצתי ותפסתי שדוש צמות של שלוש בנות ומשכתי אותן לסלע אחד. התחלתי לצעוק לאנשים על החוף שיבאו לעזור, כדי שאוכל לטפל לפחות באחת. אף אחד לא ניגש. האנשים פזרו מהמערבולת. צרתתי והכרתתי אחרים מהם לבוא. סחבתי את הבנות לשטח הסלעים, ואז ראיתי שהיו עוד 15 בנות בצד. קיוויתי שאחרים ינסו להציל אותן, ואני התחלתי לטפל באחת שאיבדה את ההכרה שלה. דתחלתי בהנשמה מפה לפה, ואחרי חצי דקה היא התחילה להקיא. גם אני הקאתי. ביקשתי מדני שימשיך לעשות לה הנשמה, ושלא יפסיק. כך זה נמשך עד שבאו אני שים, והצילו את היתר.“

★★★
הנשמה מפה לפה

מִהֲרָנֵעַ בו החלו הבנות לטבוע, ועד שהגיעו למקום חליות מצילים במספר מספיק, חלפה כחצי שעה. אותה שעה התרחש על החוף מחזה אימים. הבנות שנו

מושטות לעזרה כדי להרים אלונקה, עליה מונחת גופת אחת הטבועות. ברקע נראה מלון שרתון, שמולו אירע האסון. פני המשתתפים במיבצע מעידים על הודעותם מהאסון.